

Η Ο Η Η Σ Ι Σ.

Πρὸς τὴν Δεσποινίδα.

Ἐφυγες! οἱ ὀφθαλμοί μου σέ ἀναζητοῦν εἰς μάτην,
 Οὐδαμοῦ πλέον εὐρίσκουν ὄψιν σου τὴν γλυκυτάτην
 Μ' ἔγεινε ψυχρὸς ὁ κόσμος, τὸ πᾶν σήμερον μὲ λείπει,
 Τὴν καρδίαν μου βιβρώσκει ἡ ἀνία καὶ ἡ λύπη.

Καὶ ἀφότου δὲν σέ εἶδα,

Πότε πάλιν νὰ σέ ἴδω, ἔχ' ὡς πύθον μου κ' ἐλπίδα.

Εἰς τὸ πάθος ὕπερ τόσον μοῦ φλογίζει τὴν καρδίαν,
 Μίαν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκον παρηγορίαν,
 Πρὸς στιγμὴν ν' ἀπολαμβάνω τοῦ προσώπου σου τὴν θέαν,
 Βλέμμα θαυμασμοῦ νὰ βλέπω 'ς τῶν ὠραίων τὴν ὠραίαν.

Θὰ ἴδῳ τὴν Βασιλίδα

Τῆς ψυχῆς μου, ἐσκεπτόμην, κ' ἐνετρόφων 'ς τὴν ἐλπίδα.

Πλὴν καὶ ταύτην μου τὴν τέρψιν ἔχασα καὶ ταύτην ἤδη,
 Καὶ τοὺς τόπους μόνον ὅπου ἄλλοτε σέ εἶχον ἴδει,
 οὓς ἠγάπας νὰ συγχάζης, ὧ περικαλλῆς θεᾷ μου,
 Ἐκεῖ μάτην σ' ἐκζητοῦσι τὰ διψῶντα βλέμματά μου.

Ὅπου ἄλλοτε σέ εἶδα

Ἐκεῖ φέρομ' ἀεννάως, ἀλλὰ φεῦ! χωρὶς ἐλπίδα!

Ἐρωτῶ τὰς κυπαρίσσους ποῦ εἰν' ἡ ἐνάμιλλός των;
 Καὶ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα ποῦ εἰν' ἡ ἀντίπαλός των;
 Πῶς τὸν βόσπορον δὲν ἤρκουν ὅσα τῷ ἴδωκεν ἡ φύσις
 κέλλι, κ' ἔπρεπε ν' ἀπέλθης καὶ σὺ ὅπως τὸν κοσμήσης;

Ὅναρ ὡς γλυκὺ σέ εἶδα,

Πλὴν τί τ' ὄφελος! ὁ γάλας σ' ἀγκυρῶ χωρὶς ἐλπίδα!

Ἐν Σταυροδρομίῳ, τῇ 1 Ἰουνίου 1879.